

Nechajme sa poznať a milovať Bohom

Dnes sa chcem spolu s vami zamyslieť nad krásnym čítaním z prvého listu svätého apoštola Jána, ale začnem krátkym príbehom.

Malý Janko bol na návšteve u starých rodičov, kde dostal svoj prvý prak. Celý deň cvičil v lese, no nikdy nezasiahol svoj cieľ. Keď sa vracal domov, na dvore starej mamy zbadal kačicu, a ako správny 'ostreľovač' sa potichu priblížil ku kačke. Samozrejme neveril, že ju trafi, keďže celý deň netrafil nič, na čo mieril. Keď sa však priblížil k tejto úbohej nič netušiacej kačici, zamieril a zasial kačku priamo do hlavy. Keď padla mŕtva, Janko spanikáril. Zúfalo sa snažil ukryť mŕtvu kačicu skôr, ako by to zistila stará mama. No keď zdvihol zrak, videl, že ho sleduje jeho staršia sestra. Zuzka všetko videla, ale nič neprezradila. Po obede babka povedala: «Zuzka, poďme umyť riad». Ale ona povedala: «Janko mi povedal, že dnes chce pomôcť v kuchyni». A bratovi zašepkala: «Spomeň si na kačicu!» A tak Janko išiel umyť riad. Neskôr sa dedko spýtal, či chcú ísť deti na ryby. Babička povedala: «Janko nech ide, ale Zuzku potrebujem doma, aby mi pomohla pripraviť večeru». Dievča sa usmialo a povedalo: «Dnes ti chce pomôcť Janko». A bratovi opäť zašepkala: «Pamätaj na kačicu». Takže Janko zostal, zatiaľ čo Zuzka išla na ryby. Po niekoľkých dňoch, keď Janko robil svoje, a aj Zuzkine práce, to už nevydržal. Priznal sa babke, že zabil kačicu. Ona ho objala a povedala: «Ja viem, Janko. Stála som pri okne a celé som to videla. Pretože ťa milujem, odpustila som ti. Bola som iba zvedavá, ako dlho necháš Zuzku, aby si z teba robila 'otroka'».

Nezdá sa aj vám, že tento príbeh je akoby vystrihnutý z našich životov? Ako často dovolíme, aby nás naše minulé chyby zotročili pocitom viny a strachu... a to spôsobuje, že žijeme 'smutný' (kresťanský) život ... Zopár rád na to, ako žiť šťastný a dobrý život, nám ponúka práve apoštol Ján (1 Jn 3,18-24). Pozrime sa spoločne na jeho slová:

Verše 18-19: hovoria o tom, že skutočná láska nás musí viesť k skutkom. Apoštol zdôrazňuje, že je dôležité prejavovať lásku skutkami, a nie len slovami, lebo láska nie je len pocit alebo emócia, ale vedomá voľba a záväzok konať spôsobom, ktorý odráža lásku Boha a tá by mala byť hmatateľná a viditeľná.

Slovo „skutok“, v gréckom texte „ἔργον“, znamená *práca*. Sme teda povolaní venovať svoju lásku „práci“ pre druhých. Ježiš nám hovorí, že toto je jediný spôsob, ako môžeme „žiarit“ ako svetlá“ uprostred temného sveta (Matúš 5:16). Iba keď konáme s láskou, plníme Božiu vôľu a ukazujeme svoju vieru v Boha. Tým, že sa navzájom milujeme tak, ako nám to prikázal Kristus, nielen ctíme Boha, ale posilňujeme aj náš vzťah s Ním a s ľuďmi okolo nás. A keď sa navzájom milujeme,

hovorí apoštol, «upokojíme si pred ním srdce» a budeme vedieť, že robíme to, čo je správne a čo sa mu páči. Je teda na nás či sa rozhodneme byť požehnaním pre druhých, alebo sa rozhodneme ich ignorovať.

V nasledujúcom verši (20) čítame: «Lebo keby nám srdce niečo vyčítalo, Boh je väčší ako naše srdce a vie všetko». Grécke sloveso pre *odsúdiť/vyčítať* je „καταγινώσκη“. *Kata* znamená „proti“ a *ginosko* je „osobné poznanie“ niekoho alebo niečoho. Práve poznanie nám umožňuje mať osobný vzťah s Ježišom. Aj minulú nedeľu sme počuli Dobrého pastiera, ktorý vyhlásil: «Moje ovce počúvajú môj hlas, ja ich poznám a ony (poznajú mňa) a idú za mnou» (Jn 10,27).

Ján v tomto liste povzbudzuje svoju komunitu, a aj nás dnes, a chce nám pripomenúť, že aj keď kráčame s Bohom a navzájom sa milujeme, niekedy budeme bojovať proti sebaodsúdeniu. Možno sú to naše minulé chyby alebo naše súčasné hriechy, ktoré spôsobujú, že máme problém cítiť sa milovaný/á Bohom a preto ani nevieme či nedokážeme milovať našich blízkych. Ale apoštol nás uistuje, že Boh nás pozná lepšie ako my sami seba. On pozná aj všetky naše nedokonalosti a hriechy, no, ak Ho milujeme, a ak sa milujeme navzájom, nemusíme sa nikdy cítiť odsúdení.

Záverečné verše (21-24) tohto listu nás pozývajú k viere a dôvere v Boha, a hovoria o dôležitosti modlitby. Ján nás zároveň povzbudzuje, aby sme žili v súlade s Božími príkazmi a snažili sa Bohu páčiť vo všetkom, čo robíme, lebo iba vtedy môžeme mať istotu o Jeho prítomnosti a Jeho požehnaní v našich životoch. A v poslednom verši opakuje: «Kto zachováva jeho prikázania, ostáva v Bohu a Boh v ňom».

Vieme, že tu, na tejto zemi nie sme dokonalí a bez Boha nemôžeme nič urobiť. Ale to čo musíme urobiť, je „pokračovať“ našu cestu s Ježišom, a ostať na viniči, ktorým je On sám. Lebo ako nám prisľúbil, «kto ostáva vo mne a ja v ňom, prináša veľa ovocia» (Jn 15,1-8).